

rem, aga laste seda lastifest weel ühels aastaks minu jure jada; se on üks wäga tulus rohi õnetuse wasto."

Siis naeris wanale ja ütles: „Seda lastifest ei wõi ma teile mite jätta, aga se rohi mis seal sees on, peate teie sama."

— Ta tegi lasti lahti ja wata, seal sees ei olnud mund, kui üks walge paber, selle peale need sõnad kirjutud olid:

Kui õnnistust so majas tahad sa,

Siis kasinust ja hoidmist nõua ka.

Surma eest ei wõi kuskil julge olla.

Üks matrus tahtis enast laewa peale palgata, mis India-
male pidi purjetama. Üks linna kodanik aga les enast arwas
targemaks kui seda meremeest, astus tema jure ja ütles temale:
Ülle mule ometegi, armas mees, kus on sinu isä surnud?

Ühe laewa peal mis hukka läks.

Kodanik. Ja so wana-isä?

Matrus. Ta läks weilese padiga lala püüdma, häliste
tõustis aga torm ja wiskas padi iluber ja nenda uppus ta ära.

Kodanik. Aga so wannaisä isä?

Matrus. Ka tema on mere peal oma esu lantanud, se
laew kus peal ta oli läks wastu talju puruks.

Kodanik. Ja luidas? Sa julged nüüd weel mere peale
minä, kus teil so esiwänemad hula on läinud? Sa olled
wist üks wäga rumal inimene.

Matrus. Lubage mule armas tark isjand paari küssi-
miste peale wastust, kus suri teie isä?

Kodanik. Wäga rahuliste wõdis.

Matrus. Ja teie esiwänemad?

Kodanik. Nenda samute, rahuliste oma wõdides?

Matrus. Ja luida? Teie julgete ennast wõdi heita,
kus sees teil teie esiwänemad surma on sanud.